

Så långt sagan. I ringen, som fortfarande går i arf inom barnekowska släkten, är infattad en gråflammig, ogenomskinlig, halfrund sten, i hvars midt synes bilden af en döds-kalle, och är det troligen detta, som gifvit upphof till sägnen. Under stenen ligga två små träsplintor, som såges vara heliga relikstycken. Ringen tillskrifves många undergörande egenskaper, såsom att den botar sjukdomar, skyddar mot olyckshändelser o. s. v. Stenen får vid ägarens frånfälle en liten röd fläck, som dock snart åter försvinner¹.

Fru Margareta öfverlefde sin man 53 år; hon var vid sin död 82 år gammal. Den öfver henne af Casten Aulin hållna likpredikan torde vara det digraste, som vår litteratur af detta slag har att uppvisa; den upptar, tillsammans med personalierna, 114 tätttryckta foliosidor, förutom en mängd grifteminnen på vers och prosa samt ett af dottersonen, grefve Carl Fredrik Meijerfelt, författadt långt tal på franska, hvari den bortgångna ideligen benämnes: *Victime de la nature, Epouse du ciel*. "Detta tal (berättar Barfod) skulle grefven lära sig utantill och han öfvade sig, under sitt vistande i Kristianstad i deklamationen, jämte sådana gester, som ansågos nödiga. Detta åsågs af personer som bodde i ett rum midt emot honom, men som icke kunde höra eller veta, hvad det angick. Man trodde alltså, att han blifvit galen, hvilket strax kringspriddes i staden".

Margareta v. Ascheberg var den sista af sin ätt och kunde väl rättfärdiga O. von Dalins ord i grafskriften öfver henne: "Hur lyckligt när ett ädelt Släckte i sådan klarhet släckna får".

Kjeld Barnekows och Margareta v. Aschebergs yngsta dotter *Brita Barnekow*, till Gammel-Kjöge och Ugerup, f. den 17 April 1700, † 1771, gifte sig vid 17 års ålder med den 53-årige generalguvernören, riksrådet, Grefve *Johan Aug. Meijerfelt* till Söfdeborg, m. m. "Den fule gubben" hade förut förgäfves friat till hennes mor. Brita hade med honom barnen:

1) grefvinnan Ulrika Margareta, f. 1719 på Wisingsö, † 1728;

¹ Stenen antages vara en s. k. "grodsten," som enligt folktron skall finnas i hufvudet på grodan; men i själfva verket lär den vara en fossil tand af en utdöd fisk-art. I universitetsmuséet i Glasgow förvaras en "toad-stone", som ännu på 1700-talet varit använd vid besvärjelser. Äfven på ett museum i Hamburg skall finnas en dylik. Sådana amulettstenar voro tämligen allmänna på 1600-talet, och man har gissat, att fältmarskalken von Ascheberg fått denna af någon krigskamrat från 30-åriga kriget.

2) greve Carl Fredrik, f. den 13 Febr. 1721, † den 29 April 1791 på Ugerup, som han tillika med Gammel-Kjöge ärft efter sin mor; han hade varit öfverste i hessisk tjänst;

3) grefvinnan Anna Catharina, f. den 6 April 1722, † den 30 Mars 1779; gift med riksrådet Grefve Adam Horn till Ekebyholm, 1717—1778;

4) greve Johan August, till Nehringen i Pommern, f. den 4 April 1725 i Stralsund, † den 21 April 1800 i Stockholm, fältmarskalk; gift med slottsfrun grefvinnan Lovisa Augusta Sparre af Sundby, f. den 14 Sept. 1745, † den 16 Dec. 1817.

Genom detta Brita Barnekows giftermål ärfde släkten anspråken på "det Meijerfeldtska arfvet" (de s. k. Barnekowska millionerna). "Arfvet" är visserligen icke någon imaginär kvantitet, men torde dock, såsom af nedanstående redogörelse noggsamt framgår, för arvingarne endast hafva värde som — kuriositet. Riksrådet J. A. Meijerfelts broder, ryske general-fältmarskalk-löjtnanten greve Volmar Meijerfelt, † ogift den 1 Maj 1739, hade 1736 lånat tyske kejsaren Carl VI 100,000 floriner, som aldrig blifvit återbetalta, hvadan det ursprungliga beloppet, med tillagd ränta på ränta under 170 år, nu skulle hafva vuxit till omkring 140 millioner kronor. F. d. svenske ministern i Wien, landshöfdingen greve C. G. Löwenhielm har härom skrivit i en promemoria 1843: "Meijerfeldtska fordran hos Kejsar Carl VI hvilar på 3 reverser af 1736, egenhändigt undertecknade af H. Maj:t, utgörande 100,000 floriner kapital med 6 proc. ränta. I reverserna förbinder sig Kejsaren till återbetalning och anvisar säkerhet för lånet i domänen Strehlen i Schlesien samt, i fall af denna pants otillräcklighet, "i alla domäner i Våra arfstater", som orden lyda. Dessa 3:ne reverser finnas hos Kongl. Majt:s Beskickning i Wien. År 1740 dog kejsaren; första Schlesiska kriget utbröt; lånet uppsades: men kunde för finansbetryck då ej gäldas. Freden i Breslau 1743 slöts; en artikel deraf förbinder Preussen, som vann landet, att öfvertaga alla i domänerna intabulerade skulder. Krafvet fortsattes ofta af Meijerfeldtska arvingarne; men Österrikiska regeringen, utan att förneka skulden, drog ut på tiden under tusen preterter och undvek betalningen. Så fortgick ärendet med nya fortsatta reklamationer utan framgång men alltid obestridda. 1814 togs allvarligare i saken. Österrike sökte då kasta betalningsskyldigheten på Preussen i följd af ofvan anförda artikel af Breslauerfreden.

Preussen medgaf denna förbindelse, så fort intabuleringen af skulden bevisades. Den blef obevisad, emedan den aldrig egt rum (blifvit af Meijerfeltska arfvingarne försummad). Vid vidare fortsatta reklamationer föreslog Weienerkabinettet en pröfning af målet gemensamt mellan Preussen och Österrike. — — — Men kommissarier blefvo aldrig nämnda. — — Från 1828—1842 har jag skött ärendet med lika liten framgång. — — — 1841 delgaf jag ett rykte, att Friherre Boije i Finland genom Ryska ambassaden i Wien reklamerat hela fordran, som medarfvinge, och att Ryska ambassadens kredit mäktat utverka medgifvande å Österrikes sida till full betalning, som skulle uteblifvit, derföre att Svenska Missionen "försnillat" originalreverserna. Det sanna häraf är, att Ryska ambassaden nyss förut verkligen i Frih. Boijes intresse gjort en dylik demarche; men fått af Wienerkabinettet rent afslag på den grund att målet sedan 100 år vore under negociation med Svenska Missionen. Att originalreverserna finnas och alltid funnits i Svenska Missionens förvar har jag förut nämnt. Min tanke är att, om fordran försäljes till en advokat, den aldrig utbekommes annorlunda än i en politisk kris, då Österrike behöfver oss; men att då, utan särdeles svårighet, kapital och 10 års räntor kunna påräknas, om momenten påpassas och kraft och fart ges å demarchen — —".

A. Friherre Christian Barnekows linje

(den n. v. svenska friherrliga och grefliga linjen.)

Friherre Christian Barnekow (son af Kjeld Christoffer Barnekow och Margareta von Ascheberg, sid. 57), till Vidtsköfle, Ugerup, Örtofta m. m., var född på Vidtsköfle den 6 maj 1694 † den 10 Dec. 1762. Jämte sin yngre broder Rutger studerade han först vid Stralsunds gymnasium och 1709 vid universitetet i Jena. Vid hemresan 1713 uppbbringades det fartyg, hvarpå bröderna befunno sig, af danska kryssare utanför Travemünde och de fördes till Köpenhamn, där de dock genom sina släktförbindelser snart sattes på fri fot, likväl mot löfte att ej draga svärdet mot Danmarks konung. Barnekow ingick nu i krigstjänst, där han avancerade till general-löjtnant. 1745 blef han landshöfding i Kristianstads län och 1748 öfverkommendant i Kristianstad; han upphöjdes i friherrligt stånd 1751. Som höfding var han allmänt afhållen i sitt län. "I likhet med alla godsägare af denna släkt var